

Thấy Pháp trong lòng Đà Nẵng

Những công trình phong cách Pháp đẹp một cách điệu dàng và trầm lắng dọc bên bờ sông Hàn có lẽ là ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong tôi về một cái gì rất riêng gọi là “nước Pháp” trong lòng Đà Nẵng. (Hoài Thương, Đà Nẵng)

Tôi chưa bao giờ đặt chân tới nước Pháp. Khi còn nhỏ tôi chỉ ngỡ nghếch biết nước Pháp qua thủ đô của nó là Paris, thủ đô của một đất nước xa lạ cách đất nước tôi cả ngàn dặm.

Trong tâm trí, đầu tiên tôi hình dung đó là đất nước của những con người muốn qua đất nước tôi, biến đất nước tôi trở thành thuộc địa của họ và muốn cho người dân của đất nước tôi thành những người nô lệ phục vụ cho một chế độ mà lịch sử gọi là chế độ thực dân. Với tôi, một phần của lịch sử đất nước tôi cũng là một phần của lịch sử của nước Pháp.

Đi khắp các nẻo đường của thành phố Đà Nẵng, có lẽ điều mà tôi thấy rất lý thú và đặc biệt đó là những công trình kiến trúc do kiến trúc sư người Pháp xây và để lại vẫn còn tồn tại theo một cách rất riêng và lãng mạn trong một không gian của thành phố tôi.

Người ta nói phụ nữ thường yêu bằng đôi mắt, với tôi có lẽ đúng một chút. Những công trình phong cách Pháp đẹp một cách điệu dàng và trầm lắng dọc bên bờ sông Hàn có lẽ là ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong tôi về một cái gì rất riêng gọi là “Nước Pháp” trong lòng Đà Nẵng.

Chúng tôi và người bạn Pháp. Ảnh tác giả cung cấp

Sự hứng thú mà không tiếp lửa thì dễ lụi tàn phải không. Thế nên để hiểu một đất nước, tôi tự hỏi mình phải bắt đầu từ đâu. Tôi ngẫm ra và nghiệm trong tim mình từng câu từng chữ mà người có

nhạc sỹ Phạm Duy đã viết một cách tràn đầy yêu thương ở bài Tình ca đất nước: “Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời, người ơi. Mẹ hiền ru những câu xa vời. À à ơi ! Tiếng ru muôn đời”.

Đó chỉ có thể là ngôn ngữ, tiếng nói mà thôi. Một dân tộc nhờ vào ngôn ngữ để truyền tải và chuyên chở văn hóa của đất nước mình và nền văn hóa đó được thể hiện và chứa đựng trong ngôn ngữ. Hiểu và nhận định được chân lý này, từ đó tôi đã biết nuôi dưỡng niềm yêu thích từ đâu.

25 tuổi, độc thân, tôi ôm cặp bắt đầu học ngôn ngữ trong lớp ban đêm tại một trung tâm ngoại ngữ với suy nghĩ “không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền” nhưng quyết chí “ ắt có làm nên gì không?”.

Tiên học lễ, hậu học văn. Tôi bắt đầu học từ cái cơ bản đầu tiên của tiếng Pháp là chào hỏi, rồi đến những cái đời thường là ẩm thực, thói quen hằng ngày, phong cách ăn mặc, rồi lịch sử, văn hóa văn nghệ... Điều hấp dẫn sau mỗi buổi học mà tôi được trải nghiệm là những nét khác biệt và đặc trưng của cả nền văn hóa Pháp và Việt Nam. Nó tương tự như khi một bữa ăn mà ăn hoài một món thì chẳng biết ngon dở thế nào. Thú vị và thích thú hơn khi ăn hai món thì chúng ta mới biết được cái hay lẫn cái dở của mỗi món.

[Gửi bài dự thi "Nước Pháp tôi yêu" của bạn](#)

Ngôn ngữ và kiến trúc là hai cách tiếp cận giúp tôi đến gần hơn “nước Pháp”, văn hóa Pháp và cả thế giới của cộng đồng Pháp ngữ. Là cách mà tôi muốn tiếp tục cuộc hành trình khám phá những điều yêu thích của mình về đất nước mà tôi đã hoài nghi trong tâm trí về quá khứ đã qua và rằng đất nước ấy tuy dường như xa thăm thẳm nhưng lại rất gần trong lòng Đà Nẵng.

Ngẫm rằng, có lẽ những công trình kiến trúc dù có đồ sộ và hoành tráng vững chắc đến mấy chẳng nữa cũng có thể mất đi do sự tàn phá của thời gian và con người, nhưng một giá trị không bao giờ thay đổi đó là tinh thần, đó là nền văn hóa ăn sâu bám rễ vào chính mỗi con người.

Tại đây tôi xin cảm ơn ba người bạn Pháp là Framboise Troussier, Maguy Berniche và Marianne Ferrari. Ba người phụ nữ với ba phong cách khác nhau đã cho tôi nhiều kinh nghiệm sống và góp phần mở cánh cửa về văn hóa nước Pháp cho chúng tôi.

Và chúng tôi, các thành viên của lớp học tiếng Pháp, cũng đã cố gắng để truyền tải đến các bạn một phần của nền văn hóa Việt Nam. Để ở trong tim mỗi người nhen nhóm một tình yêu đặc biệt và ấm áp dành cho một đất nước mình yêu mến.

Trần Thị Hoài Thương

Traduction* :

Des françaises au cœur de Danang.

Les constructions des Français sont belles de l'autre côté de la rivière Han, c'est peut-être un petit feu dans mon cœur pour penser à la France.

Je ne suis pas encore allé en France.

Quand j'étais petite, je connaissais la France par sa capitale : Paris, loin de mon pays à des milliers de kilomètres.

Dans ma tête, la première chose à laquelle je pense est que les Français voulaient prendre le Viet Nam, que le Viet Nam devienne sa colonie et que les Vietnamiens soient des esclaves ; c'était un régime colonialisme.

Pour moi, un part de l'histoire du Viet Nam est un part de l'histoire de France.

Sur la route de Danang, pour moi, peut-être une chose très satisfaisante et spéciale, ce sont des constructions faites par les architectes Français qui expriment un style particulier et romantique.

On dit que les femmes aiment avec les yeux, pour moi, c'est vrai.

Les constructions des Français sont belles de l'autre côté de la rivière Han, c'est peut-être un petit feu dans mon cœur pour penser à la France.

Pour comprendre un pays, je me demande par où je dois commencer. Je pense à une chanson « Tinh ca dât nuoc », de Pham Duy : il a écrit avec des mots d'amour pour notre pays.

Chaque peuple a une langue différente et sa culture se retrouve dans la langue, et bon j'ai trouvé.

25 ans, célibataire, j'ai commencé à apprendre le Français le soir au centre de Français de Danang.

Pour commencer, on me donne les salutations, après, les repas, les habitudes de tous les jours, s'habiller, l'histoire, la culture...

Ça me fait plaisir qu'après chaque cours j'ai trouvé la différence entre la culture Française et Vietnamiennne, c'est comme si j'étais en train de manger deux repas de deux pays !

J'ai envoyé pour le concours « France je t'aime »

La langue et la culture sont les deux choses qui m'aide à me rapprocher de la France, c'est une façon pour m'aider à continuer de découvrir la France, c'est un pays très proche de la population de Da Nang.

Les constructions sont grandes et solides, il est possible quelles disparaissent avec le temps mais la culture Française restera toujours dans le cœur du peuple !

Je vous remercie les trois professeurs Français, Framboise, Maguy, Marianne. Ces trois femmes avec trois façons différentes m'ont donné beaucoup d'expériences à vivre et ouvert la porte principale de la culture Française pour nous.

Nous somme Francophones, je voudrais vous envoyer un peu de la culture Vietnamiennne à mettre dans le cœur de tout le monde avec l'amour pour le pays qu'on aime.

Trần Thị Hoài Thương

*Cet article a été fait par la signataire. Si il vous parait confus, posez-vous la question : seriez-vous capable de faire la même chose en vietnamien ?

Les observations de Maguy

A Đà Nẵng, où elle a fait un séjour prolongé, Maguy a fait une découverte qui illustre le sens pratique de nos amis vietnamiens :

"Les jardins ouvriers de Da Nang"

C'est ainsi que j'ai baptisé les bordures des trottoirs dans le quartier des pêcheurs où résident Gégé et Hà !

Au Vietnam quand on n'a pas de ressources, on a des idées, et en plus on palie ainsi les carences de la voirie, et l'effet, des plus écologiques, est bon pour la santé et améliore le cadre de vie !

Chacun, au gré de sa fantaisie, s'octroie une parcelle de trottoir et en fait son propre jardin potager : tout le monde y trouve son compte!

Astucieux !